

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, declarate de Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Valentina Bradu, și de avocatul Vasile Bobeica în numele inculpatului

*Gori Andrei XXXXXXX, născut la
xx xxxxxx, în s. XXXXXX, r-nul XXXXXXXX, locuitor al mun.
XXXXXXXX, str. XXXXXX XXXXXXXXXXXX xx/x ap. xxxx,
cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 04.08.2016 – 27.02.2017,
instanța de apel: 15.06.2017 – 13.09.2017,
instanța de recurs: 17.11.2017 – 20.12.2017.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27 februarie 2017, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Gori Andrei a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 4 ani.

Cererea inculpatului privind aplicarea amnistiei a fost respinsă ca neîntemeiată.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții civile Verega Igor, prejudiciul moral de 4000 lei, în rest, acțiunea civilă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în mărime de 57 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 14 mai 2016, orele 01.45, inculpatul Gori Andrei, împreună cu *Budac Andrian* și *Gori Ion*, aflându-se la terasa localului „Casa Nunții Noroc”, amplasat în mun. Chișinău, str. Sucevița 34, având intenția comiterii unui act de huliganism, încălcând grosolan ordinea publică, manifestând un cinism și obrăznicie deosebită, în prezența mai multor martori, după ce *Gori I.* l-a lovit cu pumnul în regiunea feței pe Verega I., doborându-l la pământ, *Gori A.*, folosind un scaun de la terasă ca obiect pentru vătămarea integrității corporale, i-a aplicat o lovitură peste spate lui Verega I., după care i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1534/D din 13.06.2016, lui Verega I. i-a fost cauzată o plagă contuză cu echimoză la nivelul buzei inferioare, echimoză cu edem al țesuturilor moi la nivelul buzei superioare, excoriație pe cap, echimoză la nivelul capului și feței, care a condiționat o dereglare a sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare ușoară.

Instanța a reținut că vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate și i-a încadrat acțiunile în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganism agravat, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită, săvârșite de două sau mai multe persoane, cu aplicarea unui obiect pentru vătămarea integrității corporale.

Totodată a statuat că condiția privind repararea prejudiciului pricinuit de infracțiune, nu este întrunită, întrucât, conform declarațiilor inculpatului date în ședința de judecată acțiunea civilă înaintată de partea vătămată nu o recunoaște.

Astfel, cererea apărării privind încetarea procesului penal în baza actului de amnistie, este una neîntemeiată și pasibilă respingerii.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 61, 75-77, 90 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, anterior a fost condamnat, dar antecedentul penal este stins, că nu s-au stabilit circumstanțe agravante și atenuantă, recunoașterea vinovăției neputând fi reținută în calitate de circumstanță atenuantă, or, judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate la urmărirea penală, care are ca premisă recunoașterea faptelor indicate în rechizitoriu, astfel pedeapsa urmând a fi stabilită în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, adică una redusă, iar reținerea în calitate de circumstanță atenuantă a faptului recunoașterii vinovăției ar însemna acordarea unei bivalenți juridice uneia și aceleiași circumstanțe, că inculpatul se căiește sincer de cele comise, a colaborat cu organul de urmărire penală, concluzionând ca fiind irațională aplicarea unei pedepse privative de libertate cu executare efectivă, scopul pedepsei penale fiind posibil de atins și prin suspendarea condiționată a acesteia, cu acordarea posibilității ca în perioada de probațiune, prin comportare exemplară și muncă cinstită, să îndreptățească încrederea ce i-a fost acordată, pe termen lung, va oferi o mai bună protecție intereselor societății și va evita consecințele negative ale izolării de societate a vinovatului și a plasării acestuia într-un penitenciar. Durata perioadei de probațiune și situația în care acesta îl pune pe inculpat, îl va obliga permanent să-și adapteze comportamentul la condițiile

impuse de către instanță, poate fi asimilată unei pedepse, reeducarea acestuia fiind mai efectivă, iar scopul prevenției speciale și inclusiv al celei generale va fi atins și în condițiile respective.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, Sergiu Zamă, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat, că instanța de fond, urma să pună valoare pe datele care caracterizează persoana inculpatului, fiind evident că acesta și-a educat un sistem degradat de valori sociale, nefiind angajat în câmpul muncii, astfel că activitatea infracțională este preferată de către acesta în defavoarea efortului fizic sau intelectual la un loc de muncă remunerat pe baze legale, fiind nejustificată suspendarea condiționată a executării pedepsei, atâta timp cât condamnatul, prin săvârșirea huliganismului agravat după săvârșirea anterioară a altor 4 infracțiuni, dintre care în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) și 187 alin. (2) lit. b) Cod penal au fost încetate procesele penale în legătură cu împăcarea părților, iar în baza art. 152 alin. (1) și 287 alin. (3) Cod penal a fost condamnat fiindu-i stabilită pedeapsă cu suspendare condiționată a executării pedepsei, a demonstrat neconștientizarea gradului de pericol social al faptelor săvârșite, efectul preventiv al pedepsei anterior aplicate fiind în totalitate ignorat.

Pedeapsa-i aplicată nu corespunde gravității infracțiunii săvârșite, personalității lui și pericolului social pe care îl reprezintă, fiind una prea ușoară, fiind apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție.

3.1. A declarat apel și avocatul Vasile Bobeica, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat, cu aplicarea prevederilor art. 6 și 10 din Legea nr. 210 din 29.07.2016.

Apelantul a invocat, că inculpatul nu a declarat că nu recunoaște acțiunea civilă, dar a menționat doar că aceasta este exagerată, nefiind stabilită de către instanță mărimea ei, or, în aceste condiții partea vătămată are posibilitatea de a solicita orice sumă, iar inculpatul fiind lipsit de dreptul de a solicita aplicarea amnistiei.

Inculpatul este de acord să satisfacă acțiunea civilă, dar numai în baza hotărârii primei instanțe, adică de 4000 lei, în calitate de prejudiciu moral.

Prima instanță, eronat a apreciat că condiția privind căința activă, stipulată la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova, nu este întrunită pe deplin.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, apelul avocatului Vasile Bobeica a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Gori Andrei a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 4 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții civile Verega Igor, prejudiciul moral de 4000 lei. În rest, acțiunea civilă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Cheltuielile judiciare în mărime de 57 lei, pentru efectuarea expertizei medico-legale nr. 1534/D din 13 iunie 2016, au fost trecute în contul statului.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță incorect a constatat fapta comisă de către inculpat, adică că acțiunea de huliganism agravat, a fost comisă anume de către Budac A. și Gori I., în privința cărora urmărirea penală a fost disjunctă, fără a delimita și identifica concret care acțiuni infracționale au fost comise de către inculpat.

Astfel, instanța de apel a constatat, că la 14 mai 2016, aproximativ ora 01.54, inculpatul Gori A., având intenția comiterii unui act de huliganism, împreună cu alte două persoane în privința cărora urmărirea penală a fost disjunctă într-o procedură separată, aflându-se la terasa localului „Casa Nunții Noroc”, amplasată pe str. Sucevița 34, mun. Chișinău, încălcând grosolan ordinea publică, manifestând un cinism și obrăznicie deosebită, în prezența mai multor martori, după ce Verega I. a fost doborât la pământ de către una din persoanele în privința cărora urmărirea penală a fost disjunctă într-o procedură separată, folosind un scaun de la terasă ca obiect pentru vătămarea integrității corporale, i-a aplicat o lovitură peste spate, după care i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1534/D din 13.06.2016, plagă contuză cu echimoză la nivelul buzei inferioare, echimoză cu edem a țesuturilor moi la nivelul buzei superioare, excoriație pe cap, echimoză la nivelul capului și feței, care a condiționat o dereglare a sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare ușoară.

Prin acțiunile sale intenționate, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (3) Cod penal, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșit de mai multe persoane, cu aplicarea unui obiect pentru vătămarea integrității corporale.

Instanța de fond a dispus încasarea din contul inculpatului a prejudiciului moral în mărime de 4000 lei, iar până în prezent lipsesc date că acesta ar fi fost restituit.

Astfel, nu poate fi admis argumentul apărării că inculpatul nu a avut posibilitatea să repare prejudiciul moral, or, datele de contact ale acestuia îi sunt disponibile și a avut posibilitatea de a recupera prejudiciul cauzat prin infracțiune.

Este neîntemeiat și argumentul apărării precum că partea vătămată a solicitat o sumă exagerată drept prejudiciu moral, deoarece prin sentință s-a dispus încasarea prejudiciului moral în cuantum de 4000 lei, care până la etapa judecării apelului nu a fost recuperată, mai mult, partea vătămată Verega I., nu a înaintat cerere de apel în latura civilă, or, instanța de apel este în drept să aplice amnistierea inculpatului, prin casarea sentinței și pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal, dacă la judecarea apelului sunt prezentate probe că partea vătămată nu are anumite pretenții pecuniare.

La fel, instanța de apel este în drept să aplice amnistia, dacă sunt prezentate probe că inculpatul a recuperat integral prejudiciul stabilit prin sentință, cu condiția

că deliberând, instanța de apel, va ajunge la concluzia că prima instanță corect a determinat cuantumul prejudiciului, cauzat părții vătămate, în atare situație Legea nr. 210 fiind aplicabilă speței.

Urmează a fi respins și argumentul apărării că inculpatul este limitat de a beneficia de actul de clemență, de vreme ce nu este întrunită condiția de bază privind repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, de altfel pentru a beneficia de aplicarea actului de amnistie, anume inculpatul urmează să întreprindă acțiunile de rigoare și să recupereze integral prejudiciul cauzat prin infracțiune, în acest caz dispus spre încasare prin sentință.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 75-77, 90 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, anterior a fost condamnat, dar antecedentul penal este stins, că a recunoscut vina și nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, nu este supus militar, este celibatar, nu are persoane la întreținere, are studii medii incomplete, nu este angajat în câmpul muncii, că nu s-au stabilit circumstanțe agravante și atenuante, concluzionând că scopul educativ și preventiv al pedepsei poate fi atins și prin aplicarea unei pedepse neprivative de libertate.

Deci, solicitarea procurorului de aplicare a unei pedepse privative de libertate inculpatului este inoportună și neproportională infracțiunii comise, cât și a urmărilor prejudiciabile survenite. Astfel, argumentul procurorului precum că pedeapsa stabilită nu-și va atinge scopul prestabilit, nu are suport factic.

Nu poate fi reținut nici argumentul procurorului că inculpatul ar fi fost condamnat anterior, or, antecedentele penale stinse nu pot fi interpretate în defavoarea inculpatului și nu generează aplicarea unei pedepse privative de libertate, iar art. 111 Cod penal, generează în asemenea caz reabilitarea persoanei.

Prin urmare, scopul prestabilit de lege privind corectarea și reeducarea inculpatului, va fi pe deplin atins, prin aplicarea pedepsei sub formă de închisoare, cu suspendarea executării acesteia în baza art. 90 Cod penal, în limitele stabilite de prima instanță, or, aplicarea unei altei pedepse, nu va fi nici rațională și nici proporțională acțiunilor comise de către acesta.

Prin prisma scopului pedepsei penale, ținând cont de personalitatea inculpatului, de prevederile legale menționate și de circumstanțele în care a fost comisă fapta infracțională, cât și de urmările prejudiciabile ale infracțiunii, inculpatului urmează a-i fi aplicată o pedeapsă cu aplicarea rigorilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 8 luni, cu suspendarea condiționată a executării ei pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

În același timp, cheltuielile judiciare în sumă de 57 lei, pentru efectuarea raportului de expertiză medico-legală nr. 1534/D din 13.06.2016, privind constatarea gravității vătămarilor corporale suportate de către partea vătămată, necesită a fi trecute în contul statului, or, potrivit art. 143 alin. (1) pct. 1) și 2), (2) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, și se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Astfel, cheltuielile suportate de organul de urmărire penală în cazul dat nu sunt unele de natură de a impune cheltuieli neprogramate și neincluse în cheltuielile evidente, și suportate anume de către stat, solicitarea procurorului urmând a fi respinsă în acest sens.

5. Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Valentina Bradu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, cu remiterea cauzei la o nouă rejudecare în aceeași instanță apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a indicat, că instanța de apel a *menținut o sentință ilegală*, la numirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de legea materială și procesul penal în vigoare, aplicându-i o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale, în mod eronat a interpretat și aplicat prevederile art. 75 Cod penal.

Potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Însă, instanțele au ignorat faptul că inculpatul anterior a mai comis infracțiuni, inclusiv similare, fiindu-i stabilită pedeapsa cu suspendarea condiționată pe un termen de probă, însă a demonstrat neconștientizarea gradului de pericol social al faptei comise, iar efectul preventiv al pedepsei anterior aplicate și chiar potrivit ultimei sentințe a fost ignorat total.

În cazul dat, nu au fost constatate circumstanțe atenuante și temeieri de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal.

Instanțele de judecată, nu au ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Concluzia instanței de apel este neîntemeiată și pripită, urmând a fi casată, deoarece ea nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Vasile Bobeica, în care solicită casarea hotărârilor judecătorești cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal în privința inculpatului să fie încetat, conform prevederilor art. 6 și 10 din Legea nr. 210 din 29.07.2016.

Apelantul a invocat, că inculpatul nu a declarat că nu recunoaște acțiunea civilă, menționând doar că este exagerată, nefiind stabilită mărimea ei, or, în aceste condiții partea vătămată are posibilitatea de a solicita orice sumă, iar inculpatul fiind lipsit de dreptul de a solicita aplicarea amnistiei.

Inculpatul este de acord să satisfacă acțiunea civilă, dar numai în baza deciziei instanței, iar conform hotărârii prime instanțe, aceasta este egală cu 4000 lei, în calitate de prejudiciu moral.

Eronat s-a apreciat că condiția privind căința activă, stipulată la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova, nu este întrunită pe deplin.

Motivele pe care se întemeiază hotărârile contestate se combat cu cele expuse în sentința Judecătoriei Buiucani din 26.09.2017, în privința lui Bulgac A., prin

care acestuia i-a fost aplicată amnistia, fiind menționată restituirea integrală a prejudiciului cauzat părților vătămate și care nu au careva pretenții materiale sau morale. Au fost epuizate de către instanțele de fond și de apel motivele de fapt și de drept de a nu fi aplicată legea cu privire la amnistie.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 p. 6, 8, 12 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul declarat de avocatul Vasile Bobeica (pct. 5.1. din decizie), este fondat în drept pe art. 427 pct. 6), 8), 12) CPP, avându-se în vedere probabil art. 427 alin. 1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar cum ar fi situația când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită li care ar fi cea corectă în asemenea caz, fiind omisă în

totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că acest recurs nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului și neaplicarea actului de amnistie față de acesta, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de mențiunea din rechizitoriu că: *„circumstanțe prevăzute de art. 77 Cod penal, ce agravează răspunderea învinuitului Gori Andrei, nu s-au stabilit”* (*f.d. 132*), de circumstanțele că inculpatul nu are antecedente penale, a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, cât și de prevederile art. 7, 61, 75, 90, 111 alin. (3) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Stingerea antecedentelor penale anulează toate incapacitățile și decăderile din drepturi legate de antecedentele penale. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune

suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile de pe rol (*pct. 3. - 5. din decizie*).

Totodată, soluția instanței de apel privind neaplicarea actului de amnistie față de inculpat coroborează cu prevederile clare și imperative ale art. 10 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova, potrivit căror amnistia nu se aplică persoanei inculpate care nu a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiunea pentru care a fost condamnată, ținându-se cont de prejudiciul stabilit prin hotărârea judecătorească (*pct. 4. – 5.I. din decizie*).

Or, instanța de apel a stabilit suma prejudiciului moral în mărime de 4000 lei, care până la moment nu a fost achitată părții vătămate de către inculpat, la materialele dosarului neexistând vreo dovadă în acest sens, împrejurare ce decade inculpatul din dreptul de a fi amnistiat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile ordinare, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.I. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale și neaplicării actului de amnistie.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea

și apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile nominalizate au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Valentina Bradu, și de avocatul Vasile Bobeica, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, în privința inculpatului Gori Andrei XXXXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 ianuarie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco